

[Rytter.]

stole, som ikke er det. Derfor var jeg ikke tilfreds med den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at han vil søge at holde sig saa nær til de almindelige Domstole som muligt — det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen var inde paa det samme. Det er netop det, der for mig staar som en Ulykke, at man vil gøre Brug af den Goodwill, Domstolene har hos den danske Befolkning, idet man siger, at Sagerne skal behandles ved denne Domstol, hvis Medlemmer beskikkes af Justitsministeren.

Det er det, der forekommer mig at være ganske forkert. Hvis man gør det, undergraver man Domstolenes Stilling. Domstolene er nu engang Borgernes Værn, og Domstolene skal være Borgernes Værn, det gaar vor Grundlov ogsaa ud fra, og derfor er Dommerne uafsættelige. Det er forkert, naar man søger at tage sig de almindelige Domstole til Indtægt, idet man siger: vi holder os saa nær til Reglerne for disses Sammensætning, som det er muligt. Det maa man efter min Mening ikke. Man maa enten gøre Brug af de almindelige Domstole, eller ogsaa maa man nedsætte virkelige Særretter, som der ikke er Mulighed for at forveksle med Domstolene.

Jeg vil blot nævne et Tilfælde, som vi alle kender, Tilfældet med Kommunist-loven, som blev vedtaget her i Rigsdagen. Hvordan forholdt det sig med denne Kommunistlov? Man siger, at den var fremtvunget af Tyskerne. Det er jo ikke rigtigt, for Tyskerne interesserede sig overhovedet ikke for, hvad Rigsdagen sagde, Rigsdagen var efter Tyskernes Mening et Nul. Nej, Tyskerne havde forlangt, at Kommunisterne skulde interneres; og de var allerede interneret, saa den Side af Sagen var fuldstændig i Orden. Men Loven blev altsaa vedtaget, og under Rigsdagens Behandling kom der desværre den Regel ind i Loven — Bestemmelsen stod der ikke, da Forslaget blev fremsat —, at Domstolene skulde afgøre to Ting, for det første Mandens Identitet — om den paagældende var den eller den, om det f. Eks. var Jens Peter Sørensen —, for det andet, om Manden havde været Medlem af en kommunistisk Forening. Det var det eneste, Domstolene skulde afgøre, de skulde

ikke afgøre noget som helst andet. Hvad siger man nu bagefter? Nu siger man: ja, men det er Domstolene, der har baaret sig forkert ad med Hensyn til denne Kommunistlov. Den kommunistiske Ordfører i Folketinget var inde paa Spørgsmaalet, og jeg maa sige, at han var maadeholden, thi han brugte ikke det Argument — det vilde ogsaa forekomme mig uhyggeligt, hvis man her i Rigsdagen havde brugt det —, at Domstolene skulde have tilsidesat Loven, for den var vedtaget under Tvang. Jeg gad vide, om den danske Befolkning og den danske Rigsdag vilde mene, at naar 225 Rigsdagsmænd ikke havde turdet modsætte sig Loven, saa skulde en enkelt Dommer tilsidesætte den som grundlovsstridig. Det vilde forekomme mig aldeles forrykt og nedværdigende for Rigsdagen, hvis man havde brugt eller brugte dette Argument. Det brugte vedkommende heller ikke. Han brugte det Argument, at Domstolene kunde have farede med Lempe ved Anvendelsen af denne Lov. Domstolene skulde ikke have ladet Sagerne gaa paa Samlebaand, saa det nærmest var en Parodi paa en Retsforfølgning, det kunde Domstolene have ladet være med. Jeg vilde ønske, at jeg kunde komme til at tale med den kommunistiske Ordfører, for saa vilde jeg forklare ham, at det kunde de ikke lade være med, thi dengang overholdt vi endnu Danmarks Riges Grundlov med dens Bestemmelse om, at inden 24 Timer skulde enhver anholdt stilles for en Dommer. Denne Regel blev overholdt, men naar det som f. Eks. her i København drejede sig om ca. 150 Personer, gad jeg vidst, hvorledes det skulde være gaaet, naar det ikke gik næsten som paa Samlebaand. Vedkommende Ordfører siger, at de paagældende havde ingen Forsvarere. Det er, for saa vidt angaar København, ikke rigtigt, for her havde de absolut Forsvarere alle sammen, ja, Kommunisterne har endog, som det senere blev meddelt mig — jeg kan ikke huske, om det var gennem en Dommer eller en Sagfører — udtalt, at de havde været tilfredse med deres Forsvar, det havde ikke blot været et formelt, men ogsaa et reelt Forsvar.

Jeg gjorde dengang alt hvad jeg kunde for, at Forslaget skulde blive vedtaget, som det var fremsat, men man fik altsaa Bestem-